P. III 1815

Preţul unui exemplar 5 Lei.

Serviciul-Mondial

Corespondenţă internaţională pentru studiul problemei jidoveşti

APARE DE DOUA ORI PE LUNA IN 16 LIMBI
germană / engleză / franceză / rusă / ungară / spaniolă / română / olandeză
suedeză / daneză / norvegiană / sârbă / croată / estonă / letonă / lituană

Nr. III/19 Editura în Frankfurt/Main 1 Octomvrie 1942

K/0075

P. 122440

CUPRINSUL: 1. Stârpirea spionajului jidovesc în Suedia. — 2. Legislaţia antiiudaică din Slovacia.

1. Stârpirea spionajului jidovesc în Suedia

Atât Anglia cât şi Uniunea Sovietelor abuzează cu neruşinare de puţinele ţări din Europa care nu sunt angajate în actualul războiu, întreţinând în aceste ţări neutrale numeroase organizaţii de spionaj. Principalii agenţi ai acestei ramificate reţele de spionaj, care în schimbul arginţilor lor sunători s'au bucurat în aceste ţări de o largă ospitalitate, sunt mai că delaolaltă jidovi. Acest fapt a mai fost confirmat odată printr'o serie de cazuri de spionaj descoperite în Suedia care au venit de curând spre judecare şi au trezit în opinia publică o deosebită vâlvă. In cele ce urmează voim să aruncăm numai o privire generală asupra acestor organizaţii de spionaj jidovo-anglo-sovietic din Suedia şi să ne lămurim asupra activităţii lor.

In luna Septemvrie a anului 1941, jidovul Schmulje Moisewitsch Liebermann a fost condamnat la 3 ani muncă silnică pentru spionaj în favorul anglo-sovietelor. Jidovul Liebermann s'a născut în getto-ul din Minsk la 29 Decemvrie 1889 şi în ultima vreme fusese patronul unui mare atelier de croitorie situat în Birger Jarlsgatan 37 din Stockholm. Câteva luni înainte de arestarea sa fusese bănuit c'ar deţine apreciabile stocuri de stofe provenite din furturi.

Biblioteca Universitară Bucureşti

Jidovul Liebermann a desfăşurat în favoarea Uniunii Sovietelor o intensă activitate de spionaj. El avuse „vechi legături comerciale" cu o ceată de contrabandişti, iar acum voia să folosească aceste legături în scopul de a înrola această bandă în serviciul spionajului. Organizaţia sa îşi avea ramificaţii în întreaga Suedie şi în Finlanda. Pentru a ne da seama de lipsa de scrupule cu care lucra Liebermann este de ajuns să amintim că pe timpul războiului finlandez, în iarna anului 1939/40, acest jidov a mers atât de departe cu tupeul său, încât i-a trimis pe doi dintre agenţii săi ca volutari în armata finlandeză. Dela aceşti trădători Sovietele au putut afla că centrul de aprovizionare cu muniţii şi hrană a Corpului de Volutari Suedezi se află în Pajala. Urmarea a fost că Sovietele au bombardat intensiv această localitate cu scopul de a distruge acele centre.

In luna Septemvrie 1941, în complicitate cu jidovul Liebermann a mai fost arestat printre alţii şi un oarecare Fritz Nicolai Rom care la interogatoriu a declarat că e originar din Riga şi a trăit o bucată de vreme în Franţa unde a fost membru al unei organizaţii antifasciste. In Suedia îşi câştiga existenţa ca reprezentant al unei firme franceze. La sosirea sa în Suedia, dânsul dispunea de o sumă de dolari în valoare de cca. 15.000 coroane. In Septemvrie 1940 a plecat cu avionul la Helsinki, de unde în Decemvrie 1941 s'a întors înapoi în Suedia, trecând clandestin frontiera.

S'a dovedit însă că acest pretins Fritz Nicolai Rom este una şi aceeaşi persoană cu jidovul Jakob Liebersohn zis Romow, născut la 1 Decemvrie 1909 în Frankfurt/Main. Acest jidov a fost membru al organizaţiei tineretului comunist şi al asociaţiei luptătorilor antifascişti. Tatăl său a fost Samuel Romow, iar mama sa Sarah Liebersohn. Incă minor fiind, acest Liebersohn a fost pedepsit în două rânduri pentru furt, iar în anul 1934 a mai fost condamnat odată pentru fals în acte publice.

Când jidovului inculpat i-a fost dat să audă din gura judecătorului de instrucţie suedez aceste indicaţii furnizate de poliţia germană, a şi ţipat surprins: „Minciună, minciună!", afirmând obraznic că poliţia germană i-ar fi falsificat amprentele digitale şi că el se cheamă Rom şi nicidecum Romow. Şi după ce un expert suedez a putut să spulbere afirmaţiile mincinoase ale jidovului, justiţia a hotărît ca inculpatul să poarte numele de Liebersohn.

Judecătorul de instrucţie întrebându-l pe Liebersohn dacă este jidov, acesta i-a dat următorul răspuns semnificativ:

„Această chestiune nu se poate clarifica în Europa, ci cel mult în Australia sau în America."

Acest Liebersohn lucra deci în interesul Uniunii Sovietelor. Pentru pregătirea unor acte de sabotaj, transmitere de ştiri secrete pentru o putere străină, şedere nepermisă în Suedia, declaraţii false în vederea prelungirii permisiunii de liberă petrecere şi pentrucă poseda în mod nepermis o instalaţie radiofonică de emisiune, pentru acest întreg cumul de infracţiuni a fost condamnat la şapte ani şi şase luni muncă silnică.

Totuşi inculpatul a făcut apel împotriva acestei sentinţe. Şi după cum a comunicat „Dagen Nyheter" din 3 Iulie 1942, Curtea Supremă ca instanţă competentă, rejudecând procesul, i-a mărit osânda lui Liebersohn la opt ani muncă silnică.

Odată cu Liebersohn a mai fost arestată şi jidoavca Erika Ottilia Möller, care ca dansatoare purta numele de Tamara Slawica, fiind învinuită de spionaj în favoarea Uniunii Sovietelor. După cum rezultă din cercetările făcute, jidoavca M. Möller era complicele lui Liebersohn. In Gribbylund îşi închiriase o vilă în care şi-a instalat un post de radio emisiune. Tot în această

vilă Liebersohn îşi avea un întreg laborator în care prepara diferite explozive. In afară de aceasta Möller se mai angajase o vreme ca muncitoare într'o fabrică de muniţiuni spre a iscodi diferite secrete de fabricaţie.

Jidoavca Möller a fost condamnată în primă instanţă la trei ani şi şase luni muncă silnică. Curtea Supremă, judecând apelul prin care numita a atacat sentinţa, i-a mărit pedeapsa la patru ani şi şase luni muncă silnică.

Tot astfel poliţia suedeză a mai arestat la 17 August 1942 pe studentul jidov Lennart Katz ca şi pe tatăl acestuia sculptorul Michel Katz, ambii făcându-se vinovaţi de spionaj în favoarea Uniunii Sovietelor. Ziarele „Nya Dagligt Allehanda" şi „Aftonbladet" relatează pe larg, în ediţii speciale, această ştire senzaţională asupra descoperirii unei noi centrale jidoveşti de spionaj în Suedia.

După cum s'a stabilit la instrucţia ce s'a făcut asupra acestui caz, studentul jidov Lennart Katz, în urma unei însărcinări primite din partea Uniunii Sovietelor, şi-a montat în locuinţa sa din Roslagsgatan 7 din Stockholm un aparat de radio-emisiune pe care după ce l-a pus complet la punct, l-a ascuns într'o pădure din apropierea Stockholmului. Cu ajutorul acestui aparat dânsul stătea în legătură cu o staţiune sovietică, schimbând cu aceasta telegrame cifrate după un anumit cod secret prin care le servea Sovietelor ştirile de care acestea aveau nevoie. Tatăl a colaborat şi el cu fiul său la realizarea acestor planuri criminale. Amândoi jidovii sunt supuşi suedezi, măcar că tatăl, este născut în Rusia, de unde a venit în Suedia abia în anul 1926. Cu ajutorul unor tovarăşi jidovi a reuşit mai întâiu să-şi facă rost de un paşaport suedez, iar în anul 1934 a izbutit să obţie chiar cetăţenia suedeză atât pentru el cât şi pentru întreaga sa familie.

Are o deosebită semnificaţie faptul că însuşi Dr. Marcus Ehrenpreis, rabinul-şef al comunităţii israelite din Stockholm, i-a oferit spionului jidov Michel Katz sprijinul său pentru ca acesta să poată dobândi cetăţenia suedeză. Astfel Ehrenpreis a declarat chiar că-l cunoaşte de mulţi ani pe jidovul Katz şi că nu poate decât să-l recomande în modul cel mai călduros posibil.

Lennart Katz care abia ce împlinise vârsta de 18 ani, a declarat în faţa judecătorului de instrucţie că este comunist convins şi că deşi are cetăţenia suedeză, se consideră totuşi supus sovietic. Din această cauză el a şi căutat întotdeauna să trăiască în tovărăşia Ruşilor sovietici. Supuşi sovietici au fost aceia care l-au câştigat în vederea desfăşurării unei astfel de activităţi şi tot ei i-au furnizat piesele aparatului de emisiune şi i-au dat instrucţiuni precise cum să se folosească de el, comunicându-i semnalele secrete de recunoaştere ca şi lungimile de undă care i-au dat putinţa să ia legătura cu staţiunile sovietice.

Autorităţile suedeze au îndeplinit cu cea mai mare grabă lucrările preliminare ale procesului împotriva acestor doi spioni, a cărui desbatere a fost fixată pentru ziua de 27 August 1942. In timpul procesului a ieşit la iveală că reprezentanţa comercială sovietică era un adevărat oficiu de spionaj. Astfel s'a dovedit bunăoară că timp de doi ani jidovul Michel Katz a fost angajatul reprezentanţei comerciale sovietice din Stockholm. Şi unui astfel de jidov rabinul-şef Dr. Ehrenpreis a crezut c'ar fi cazul să i se acorde neapărat cetăţenia suedeză.

Jidovul Lennart Katz se mai purta cu gândul să devină ofiţer suedez. In reportajul său asupra procesului, ziarul „Dagposten" aminteşte că sunt cât se poate de bătătoare la ochi relatările pe care le-a făcut inculpatul asupra intenţiilor sale de a deveni ofiţer de semnalizare în armata suedeză, mai ales dacă ne aducem aminte că la interogatoriile instrucţiei acesta declarase că se consideră trup şi suflet supus sovietic.

La 17 Septemvrie 1942 s'a pronunţat sentinţa împotriva acestor doi jidovi; amândoi au fost condamnaţi la câte trei ani muncă silnică. Justiţia a fost edificată asupra faptului că Lennart Katz, a transmis Sovietelor diferite ştiri economice politice şi industriale. Dânsul a primit din partea unui agent sovietic un aparat de recepţie-emisiune pe unde scurte, cu ajutorul căruia primea telegrame cifrate şi le transmitea mai departe. Michel Katz l-a sprijinit pe fiul său în activitatea sa pe care o cunoştea prea bine. El i-a fost de ajutor la instalarea aparatului de radio şi în Noemvrie 1940 a încercat chiar să momească un ofiţer suedez spre a obţine dela dânsul anumite relaţii referitoare la transporturile militare din Suedia precum şi anumite ordine secrete.

In opinia publică suedeză acest proces de spionaj jidovo-sovietic a stârnit, după cum era şi de aşteptat, o adevărată vâlvă. Presa suedeză comentează în amănunt aceste întunecate uneltiri ale Sovietelor în politica Suediei. Astfel ziarul „Folkets Dagblad" relatează într'o serie de articole senzaţionale cu titlul: „Centrala de spionaj din Stockholm" asupra ramificaţiei pe care o avea în lungul şi'n latul ţării această centrală bolşevică de spionaj şi de sabotaj. şi mai aminteşte că oficiile partidului comunist suedez, fie pe faţă fie în mod camuflat, stau în slujba Uniunii Sovietelor. Ziarul suedez mai este de părere că pedepsele aplicate sunt cu mult prea uşoare pentru a-i putea intimida pe spionii bolşevici. El mai aminteşte de un alt caz de spionaj în care principalul inculpat era însuşi secretarul societăţii suedeze de export David Belin care mai era în acelaşi timp şi redactor la revista „Svenska Export". După toate probabilităţile şi acest David Belin este tot jidov. Astfel în schimbul unei respectabile sume, Belin trimitea legaţiei sovietice încă din 1939 copii de pe toate tratatele comerciale pe care Suedia le încheiase cu Germania şi Finlanda. In afară de aceasta Belin era şi stenograf în parlamentul suedez şi furniza agenţiilor sovietice fel de fel de ştiri de ordin militar pe care le avea la îndemână, dat fiind postul de încredere ce-l ocupa. Pe lângă aceasta el a intrat în legătură cu un ziarist suedez căruia i-a dat însărcinarea să plece în Germania şi să-i trimită de acolo „note de călătorie" pe care le vindea legaţiei sovietice.

Faptul arestării lui Blackman şi Austrinsky la data de 30 Iulie 1942 în Göteborg, doi jidovi care s'au făcut vinovaţi de spionaj în favoarea Angliei, arată că alături de Uniunea Sovietelor şi Anglia îşi are organizat un vast serviciu de spionaj ai cărui dirijori sunt tot jidovi.

Jidovul Ivan Blackman s'a născut la 4 Martie 1910 în Göteborg, iar Bertil Austrinsky la 15 August 1918 în aceeaşi localitate. De profesiune primul era chelner iar al doilea corespondent.

Cei arestaţi care sub conducerea lui Blackman organizaseră acte de sabotaj asupra vehicolelor şi trenurilor, au declarat că un cetăţean englez cu domiciliul în Suedia le-ar fi procurat în acest scop bombe şi materii incendiare.

De altfel jidovul Blackman a mai venit adeseori în conflict cu legile ţării. In Martie 1935 el a fost condamnat de instanţele din Göteborg la un an şi jumătate muncă silnică. Era pentru a cincia oară când Blackman a fost prins cu furturi. In timp ce activa ca spion în solda lui „Secret Service", jidovul Blackman făcea diferite spargeri servindu-se chiar de dinamită şi alte materii explozive.

Presa jidovească a căutat în fel şi chip să-i ţie partea jidovului Austrinsky. Intocmai ca şi în cazul jidovului Schlesinger din Germania cu atentatul său de cale ferată care a pricinuit deraierea unui accelerat, cu intenţia de a jefui nenorocitele victime şi care faptă criminală a costat viaţa a 23 de oameni, şi la fel ca şi în cazul ucigaşului Frankfurter sau Grünspan, presa jidovească a căutat şi de astă dată să facă o atmosferă favorabilă pentru Austrinsky, prezentându-l ca pe o victimă demnă de compătimit care a comis fapta cu lipsa de judecată caracteristică unui tânăr. Această presă l-a prezentat ca pe un: „tânăr simpatic, modest şi amabil".

Mare senzaţie a stârnit în opinia publică suedeză şi ştirea publicată de ziarul „Stockholms Tidningen" că atât criminalul Blackman cât şi Austrinsky sunt membri ai comunităţii mozaice din Göteborg.

Comentariile presei suedeze înfierează cu toată tăria acest spionaj jidovesc patronat de Anglia.

Pentru trădare, spionaj şi organizări de sabotaje, tribunal din Göteborg l-a condamnat la 18 Septemvrie 1942 pe jidovul Blackman la şapte ani muncă silnică. In afară de nelegiuirile înşirate, el s'a mai făcut vinovat de propagandă subversivă, de şase cazuri de spargeri şi jaf, ca şi de intenţia de a-şi procura materii explozive.

Jidovul Austrinsky a fost condamnat la şase luni muncă silnică pentru transmitere de ştiri secrete şi organizări de acte de sabotaj.

Cazurile de spionaj pe care le-am înşirat mai sus, ne pot da o imagine clară asupra proporţiilor pe care le-a luat în ultimii doi ani spionajul jidovo-anglo-sovietic în Suedia.

„Serviciul Mondial" a atras în repetate rânduri luarea aminte ţărilor neutrale, ca tocmai în aceste vremuri de războiu să ţie sub strictă supraveghere activitatea jidovilor trăitori pe teritoriul lor, deoarece aceştia nu scapă nici un prilej de a tulbura apele şi a aţâta spiritele locuitorilor în mijlocul cărora trăiesc. Jidovii au cel mai mare interes de a trezi şi întreţine tocmai în ţările neutrale o atmosferă ostilă ţărilor unite în pactul tripartit şi de aceea fac o propagandă subversivă îndreptată chiar şi împotriva intereselor vitale ale ţărilor care le-au oferit ospitalitatea. Unde mai pui că pe lângă aceasta ei caută cu tot dinadinsul să tulbure relaţiile diplomatice dintre aceste ţări şi Marele Reich, în speranţa că până la sfârşit vor izbuti să le împingă în războiu împotriva Puterilor pactului tripartit.

Spionajul jidovesc din Suedia constitue încă o dovadă de primejdia în care ajunge o ţară care nu înţelege să ia din timp măsurile cuvenite împotriva iudaismului. Jidovii nu ţin niciodată seama de interesele popoarelor care le-au oferit ospitalitate, ci ei urmăresc pretutindeni şi totdeauna numai satisfacerea propriilor lor interese. Lucrul acesta rezultă cu deosebită claritate şi din atitudinea rabinului-şef Dr. Ehrenpreis. Acesta i-a dat tot concursul său spionului jidov Michel Katz, care a stat timp de doi ani de zile în slujba delegaţiei economice sovietice şi s'a străduit mult să i se recunoască dreptul de cetăţenie în Suedia.

Dar jidovii şi asociaţiile lor nu lucrează numai în Suedia la sdruncinarea statului şi la crearea unei atmosfere prielnice Sovietelor şi Anglo-Saxonilor, ci şi'n celelalte ţări neutrale. In toate aceste ţări ei sunt agitatorii de războiu, ei autorii actelor de sabotaj, ei spionii.

De aceea e timpul suprem ca ţările neutrale să-şi îndrepte toată atenţia asupra jidovilor lor şi să ia măsuri energice pentru curmarea propagandei subversive şi a agitaţiei jidoveşti care pun în primejdie până şi existenţa însăşi a acestor ţări.

Faptul însă că tocmai în Suedia spionajul sovietic şi englez e practicat pe o scară atât de întinsă constitue o dovadă că Suedia ocupă un loc deosebit de important în planurile de războiu ale Sovietelor şi ale Angliei şi cu aceasta şi'n planurile iudaismului mondial.

(Serviciul Mondial)

2. Legislaţia antiiudaică din Slovacia

După proclamarea independenţei sale la 14 Martie 1939, Statul Slovac a luat pe cale legislativă o serie de măsuri menite să ducă la eliminarea definitivă a puterii jidoveşti din sânul său. Pentru a ne da mai bine seama de importanta acestei legislaţii antiiudaice, vom da câteva date esenţiale asupra numărului jidanilor şi a rolului ce l-au jucat ei înainte vreme în Slovacia.

Până'n 1939 locuiau în Ceho-Slovacia 340.000 de jidani, dintre care 137.000 în Slovacia. Faţă de totalul populaţiei Slovaciei care e de 3,4 milioane, jidanii întrunesc 4,13 la sută. (Dacă ţinem socoteală de toţi jidanii de rasă, atunci numărul acestora din Ceho-Slovacia se urcă la 800.000).

Imediat după proclamarea independenţei Statului Slovac, jidanii au început să părăsească ţara cu duiumul, aşa încât pe la finea anului 1939 numărul lor scăzuse până la 90 sau 95.000.

Statul Ceho-Slovac a fost cel dintâi

Felurite alte profesiuni	11,2 la sută
Agricultură şi silvicultură	8,9 la sută
Funcţiuni publice şi profesiuni libere . . .	8,5 la sută

Cu deosebire bine erau reprezentaţi jidanii în profesiunea avocaţilor medicilor, redactorilor, scriitorilor şi inginerilor. Aşa bunăoară mai bine de 50 la sută dintre avocaţii şi 34 la sută dintre medicii Slovaciei erau jidani.

Marea influenţă pe care ajunseseră s'o exercite jidanii în viaţa economică şi comercială a Slovaciei a creat condiţii prielnice pentru naşterea unei mişcări antisemite. Vechile cronici ne spun că de prin 1291 jidanii au fost mereu urmăriţi şi getto-urile au fost în repetate rânduri devastate. In secolul al 15-lea li s'a impus jidanilor din Pressburg să poarte o glugă şi o manta după care să poată fi recunoscuţi. Această dispoziţie prin care li s'a impus jidanilor să poarte o haină distinctivă a fost ridicată abia în anul 1520. Anul 1848 a adus cu sine în Slovacia şi înainte de toate în Pressburg manifestări grave

din Decemvrie 1939 au fost trimişi la muncă un număr de vreo 3.000 de jidani. Cu toate încercările lor de a se eschiva dela prestarea muncii ordonate, 80 la sută dintre ei au fost găsiţi ca fiind în perfectă stare de sănătate şi folosiţi la diferite munci de folos obştesc, cu deosebire la lucrări de cale ferată. Ordonanţa de reglementare a acestei munci preciza că întreţinerea şi cazarea jidanilor acestora îi priveşte pe ei înşişi.

După remanierea guvernului la 30. 7. 1940 Premierul şi Ministrul de Externe Dr. Tuka a declarat că guvernul e hotărît să treacă la înfăptuirea programului naţional-socialist-slovac. Guvernul va proceda cât de curând la o schimbare a constituţiei şi la exterminarea influenţei jidoveşti din domeniul politic şi economic; va lupta apoi cu energie împotriva corupţiei şi va înbunătăţi starea socială a ţăranului, muncitorului şi a funcţionarului.

Din seria de măsuri care s'au luat împotriva jidanilor face parte şi înfiinţarea în August 1940 a Oficiului Economic Central, care o lună mai târziu a fost învestit şi cu atribuţinea de a se ocupa şi cu rezolvarea problemei jidoveşti. Tot pe atunci o ordonanţă a Ministerului de Interne le retrăgea jidanilor permisele de şoferi de camioane, paşapoartele şi aparatele de radio. Apoi li s'a interzis jidanilor de a angaja fete de serviciu sub vârsta de 40 respective 50 de ani, după cum s'a ordonat mai târziu.

In timp ce poliţia slovacă lua măsurile cuvenite ca să-i înregistreze pe toţi jidanii din ţară şi în timp ce toate organizaţiile jidoveşti au fost desfiinţate, iar munca şi ocupaţia jidanilor au fost puse sub diriguirea şi controlul direct al Oficiului Economic Central, guvernul slovac pregătea un proect mai cuprinzător pentru rezolvarea problemei jidoveşti.

Bine înţeles că jidanii n'au cruţat nici un mijloc de a ajunge la o îmbunătăţire a situaţiei lor şi de a ocoli legile şi ordonanţele în vigoare. Pentru a-şi putea menţine poziţiile ce le dobândiseră în Slovacia, jidanii au încercat să se folosească de relaţiile, influenţele, şarlataniile lor de totdeauna şi de apeluri la sentimentele creştineşti. Dr. Tiso, Preşedintele Slovaciei, care primise un noian de scrisori şi cereri de acestea, a respins într'o cuvântare publică apelurile jidanilor la sentimentele sale creştineşti. Dr. Tiso a precizat că tocmai creştinismul său îl îndeamană să ia măsurile cuvenite ca poporul slovac să ajungă din nou în posesiunea bunurilor ce i-au fost răpite de către jidani.

La ordinul guvernului s'a creat o centrală a jidanilor care să cuprindă pe toţi jidanii. Statutul de organizare al acestei Centrale jidoveşti a fost stabilit la 1. 2. 41 de către Oficiul Economic Central. Centrala cuprinde nouă secţiuni şi anume: reeducare, emigraţie, probleme sociale, instrucţie şi culte, stare civilă, presă şi finanţe şi o secţiune specială pentru jidanii care aparţin unei alte religii de cât celei mozaice.

O serie întreagă de dispoziţiuni ministeriale prevedeau o eliminare progresivă a jidanilor din viaţa publică. O parte dintre cabinetele lor medicale au fost închise şi s'a luat măsura ca acei medici care vor să-şi exercite mai departe profesiunea să fie obligaţi a-şi atârna la intrare o tăbliţă cu steaua jidovească. La 15. 3. 41 li s'a interzis jidanilor în modul cel mai categoric folosirea băilor publice, a parcurilor şi a pieţelor comerciale până la ora zece dimineaţa. La fel li s'a interzis circulaţia pe străzi după ora 21, circulaţia în centrul oraşelor în duminici şi sărbători, ca şi orice relaţii cu arienii. Călătoria în clasa I-a şi II-a, accesul în vagoanele restaurante şi folosirea vagoanelor de dormit a căilor ferate li s'a interzis încă din 1. 11. 40. Jidani nu puteau călători decât în compartimente de clasa a III-a destinate pentru ei şi prevăzute cu tăbliţa: „Pentru jidani". Secretul scrisorilor a fost desfiinţat şi s'a

ordonat ca jidanii să aplice pe plicurile scrisorilor lor steaua lui David. Această măsură ca şi cea a confiscării aparatelor de radio şi a paşapoartelor a fost luată cu scopul de a pune capăt propagandei subversive pe care o practicau jidanii pe o scară întinsă şi prin care periclitau existenţa Statului Slovac. O serie întreagă de staţiuni balneare din Tatra au fost interzise jidanilor, iar în altele li s'a interzis accesul în cele mai de seamă hoteluri şi stabilimente balneare.

In analogie cu legile din Nürnberg, guvernul slovac a elaborat apoi un Codice prin care reglementează problema jidovească. Acest Codice cuprinde 270 de capitole şi constitue desigur una dintre cele mai importante lucrări de genul acesta. Potrivit dispoziţiunilor din acest Codice, jidanilor li s'a luat dreptul de vot. Ei au fost apoi excluşi din toate partidele şi toate oficiile publice. Li s'a interzis orice contact social şi orice legături de afaceri cu arienii. La fel nu li e permis să încheie căsătorii cu nejidani. Li se mai interzice folosirea băilor publice, a restaurantelor, a expoziţiilor, precum şi posedarea de arme, automobile, aparate de radio ş. a. Nu li e permis să aibă organizaţii politice şi nici să întreţie o presă. In locul serviciului militar a fost introdusă pentru ei munca obligatorie.

Acest Codice jidovesc prezintă totuşi în unele puncte deosebire esenţiale faţă de legile dela Nürnberg. Astfel, pe când potrivit legilor dela Nürnberg un semijidan e considerat tot ca jidan, indiferent de data încheierii căsătoriei, Codicele jidovesc al Slovaciei îl consideră numai atunci ca jidan, dacă căsătoria a avut loc după luarea primei dispoziţii antiiudaice în Slovacia. Apoi potrivit acestui Codice jidovesc al Slovaciei, şi o corcitură care se trage numai dintr'un singur bunic jidan e considerat tot ca jidan plin, dacă profesează credinţa mozaică. Codicele jidovesc slovac nu se atinge de căsătoriile mixte. Iar deosebirile de rasă nu constitue pentru el un motiv de separaţiune sau de divorţ.

După decretarea Codicelui jidovesc, jidanii Slovaciei au întreprins un nou asalt pentru ocolirea dispoziţiunilor guvernamentale. Presa iudaică din străinătate şi cea de sub influenţa jidanilor a prins a zugrăvi în culori sumbre soarta grozavă a coreligionarilor lor. Cu controlul executării conştiincioase şi integrale a măsurilor luate pentru rezolvarea problemei jidoveşti a fost însărcinată Garda Hlinka. Comandantul ei suprem, Ministrul de Interne Sano Mach, a declarat într'o cuvântare ţinută în ziua de 8 Mai 1942 la Pressburg în faţa Gardiştilor, că Statul Slovac va proceda la rezolvarea integrală şi definitivă a problemei jidoveşti fără să ţină seama de vreo obiecţiune, fie ea chiar de ordin bisericesc. E timpul suprem ca jidanii să se nutrească din munca mânilor lor şi să predea celor în drept proprietăţile ce le dobândiseră pe căi piezişe. De aceea toate casele jidoveşti în număr de cca. 6.000 au şi intrat în posesiunea Statului Slovac.

Concentrarea jidanilor în tabere de muncă a început încă din anul 1939, a fost continuată în anii următori pe o scară şi mai întinsă şi a sfârşit cu completa lor expulsare din centrele în care se aşezaseră. Comunicatul Comandamentului Suprem al Gărzii Hlinka din 13. 5. 42 ne informează că din cei vreo 90.000 de jidani câţi trăiau în 1939 pe teritoriul slovac, 32.000 au fost de acum aşezaţi în anumite centre de muncă. Pe la sfârşitul lunii numărul acesta se urcase la 45.000, iar pentru aplicarea integrală a acestei măsuri mai era nevoie de încă două luni. La 21 Mai 1942 această acţiune a fost întărită şi definitivată printr'o lege specială. Parlamentul slovac a votat o lege care prevede expulzarea jidanilor de pe teritoriul slovac cu pierdera cetăţeniei slovace. Averea acestor jidani rămâne în seama statului. Legea-i exceptează pe jidanii care

înainte de 14. 3. 39 — data înfiinţării statului — profesau o confesiune creştină, apoi pe aceia care până la data de 10. 9. 41 s'au căsătorit cu nejidani şi câţiva jidani care ocupau funcţiuni importante pentru stat şi obşte, ca medici, medici veterinari, farmacişti, ingineri şi alţii, întrucât ministerul de resort socoate că e necesară menţinerea lor în funcţiunile pe care le ocupă. Jidanii expulsaţi au fost aduşi în diferite lagăre de concentrare care fuseseră pregătite din timp de tineri jidani. Actualmente există în Slovacia 17 asemenea lagăre care sunt administrate de jidanii din „consiliul celor bătrâni" şi-şi au poliţia şi judecătoria lor. Jidanii mai lucrează şi'n afară de lagăre în fabrici şi ateliere, dar numai după indicaţiile Oficiului Central Economic care singurul stă în legătură cu „consiliul celor bătrâni". Consiliul controlează lucrările, are grijă de executarea lor promptă, predă produsele şi ia în primire răsplata în bani. Jidanii transportaţi în lagăre au voie să-şi ia bagaje în greutate de câte 50 de kilograme. Jidanii care au mai rămas prin oraşe sunt obligaţi să poarte în mod vizibil steaua jidovească şi să evite orice relaţii cu populaţia ariană. Până la 15 Iunie 1942 jidanii au fost scoşi din toate satele Slovaciei.

Pe când toate casele jidoveşti au intrat în posesiunea statului, iar proprietăţile funciare în posesiunea ţăranilor slovaci, cealaltă avere jidovească urmează să fie distribuită soldaţilor slovaci care luptă pe front. Aceasta este hotărîrea Comandamentului Suprem al Gărzii Hlinka.

Din cele 12.300 de întreprinderi jidoveşti din Slovacia, până în Aprilie 1942 au fost arianizate sau lichidate un număr de vreo mie. Din cele 3,15 miliarde care reprezentau capitalul jidovesc din Slovacia, 125 de milioane erau învestite în întreprinderi, 900 de milioane în imobile şi 350 de milioane în bănci. Slovacia adăpostea înainte vreme 450 de directori şi procurişti jidani. Industria lemnului şi cea textilă, cât şi fabricarea alcoolului erau jidovite într'o proporţie de 80 până la 90 la sută. Prin arianizarea întreprinderilor şi prăvăliilor jidoveşti au fost eliminaţi din viaţa economică a Slovaciei un număr de vreo 30.000 de jidani. In anul 1941 jidanii mai erau reprezentaţi în diferite ramuri profesionale după cum urmează:

37,1 la sută în comerţ,
20,3 la sută în industrie şi meserii,
18,3 la sută trăiau din camătă, pensii ş. a.,
10,3 la sută fără profesiune, trăiau din afaceri suspecte,
8,2 la sută în profesiuni libere şi funcţiuni publice,
5,8 la sută în agricultură şi silvicultură.

Aceasta era situaţia în anul 1941, pe când în anul 1939, 75 la sută din toate întreprinderile economice slovace mai erau în mâni jidoveşti.

Jidanii au fost obligaţi să pună la dispoziţia Băncii de stat 20 la sută din averea lor, iar 40 la sută din numerarul jidovesc aflat la bănci a fost confiscat şi rezervat pentru crearea unui fond de emigrare a jidanilor după războiu. Statul Slovac socoate că problema jidovească îşi va fi aflat abia atunci deplina ei soluţionare, când nici un jidan nu se va mai afla pe pământ slovac. De fapt jidanii au pierdut de pe acum toate poziţiile lor din Slovacia, după cum constată cu nesfârşită părere de rău şi presa jidovească mondială.

Pe la mijlocul lui August 1942 s'a comunicat din Pressburg că, cu toată starea de războiu, un număr de 59.000 de jidani au şi fost scoşi din casele lor şi că pe de altă parte alţi 10.000 au şi părăsit ţara de bună voie.

La 21 Septemvrie 1942 presa slovacă putea să aducă următoarea informaţie:

„Toată averea imobiliară a jidanilor, cu deosebire casele în valoare de 1,2 miliarde coroane (6.000 de case), a trecut în posesiunea Statului Slovac. La fel a trecut în posesiunea statului şi cealaltă avere a celor 70.000 de jidani ce-au fost concentraţi în lagăre jidoveşti.

La 23 August D-rul Tiso, Preşedintele Slovaciei, a ţinut cu ocazia unei festivităţi naţionale şi creştine din Holitsch o cuvântare în care a amintit şi de faptul că în ţară se discută mult asupra faptului dacă măsurile care s'au luat pentru rezolvarea problemei jidoveşti sunt conforme cu spiritualitatea creştină şi umană. „Dragostea către sine însuşi e o poruncă a lui Dumnezeu şi această dragoste ne obligă să înlăturăm din calea noastră toate obstacolele şi primejdiile care ne ameninţă viaţa. Iar că elementul jidovesc a atentat la viaţa poporului slovac, de acest adevăr socot că ne-am convins cu toţii." De vreo sută de ani încoace numărul jidanilor trăitori pe pământul Slovaciei a sporit peste măsură de mult. Fără să fi lucrat o palmă de pământ, jidanii aceştia s'au ocupat mai ales cu afacerile comerciale şi bancare sau au îmbrăţişat cariera funcţionărească şi medicală. Creşterea enormă a puterii jidoveşti din Slovacia a creat o disproporţie îngrijorătoare între populaţia slovacă şi cea jidovească în ce priveşte participarea la venitul naţional. Astfel, 3 milioane de Slovaci beneficiau de veniturile naţionale cu 62 de procente, pe când 5 la sută de jidani beneficiau cu 38 de procente. Unde mai punem că această disproporţie creştea mereu în detrimentul poporului slovac şi astăzi situaţia ar fi devenit cu mult mai rea, dacă nu s'ar fi luat măsurile cuvenite pentru îndepărtarea jidanilor din viaţa Slovaciei.

„Astfel prin măsurile luate noi n'am făcut altceva decât să îndeplinim porunca lui Dumnezeu: ‚Popor Slovac, îndepărtează duşmanii din calea ta!' In spiritul acestui imperativ categoric am acţionat până acum şi am înjghebat noua orânduire a lucrurilor. Şi dacă credeţi că acesta e un lucru nou, apoi vă înşelati, căci eu am mai vestit odată aici, că Slovacia trebue să aparţie numai Slovacilor!"

(Serviciul Mondial)

Director: Dipl.-Ing. A. Schirmer. Redactor-şef: Erich Schwarzburg. Adresa: "Welt-Dienst", Frankfurt am Main, Postschliessfach 600. / Abonamentul: pe jumătate de an 3 RM, pe un an 6 RM (sau contravaloarea). A se menţiona ediţia în limba dorită. / Plăţi: în Germania la: Dresdner Bank, Depositenkasse H, Frankfurt a. M., sau Postscheckkonto, Frankfurt a. M. nr. 6201; în România la: Rumänische Bankanstalt, Bucureşti, str. Lipscani 31/33, pentru Dresdner Bank, Frankfurt/Main, Conto 49537; în Ungaria la: László Levatich, Postsparkassenkonto nr. 40703, Budapesta; în Danemarca la: Kopenhaga, Postscheckkonto nr. 24905; în Suedia la: Stockholm, Postscheckkonto nr. 4277. / Reproducerea permisă şi chiar dorită, dar numai cu menţionarea sursei (Welt-Dienst, Frankfurt a. M.) şi trimiterea a 3 exemplare justificative.

ANTIC. 6 25